

اصلاح ملک نگاه کلهر

۱

مگر این ساعت فرسوده
عمر تو را
به سرعتِ شب و روزِ کدام زمهریر پیش می‌برد
که شنبه‌ی دیدار تو از راه نمی‌رسد؟

۲

تو چیزی در من جا نگذاشته‌ای
که به خاطر آن برگردی
جز مرگی
که جهان من شده است.

۳

می‌سُرانمت به درون
می‌سُرانیم به عشق
به کاغذ.
سراینده تویی
نه من، که شعر را به آتش می‌کشم.

۴

[این فاصله چرا؟]

مرگ مرا...

یا زندگی تو را
از من ربوده است
برزخ میان ماست.

۵

آنها که تو را نمی‌شناسند
باور می‌کنند حالم را
آنها که تو را می‌شناسند
باور نمی‌کنند که رفته باشی.

۶

من،
به تمام عابران جهان مشکوکم
و لبخندی که تو را به من باز می‌گرداند.